

ga hudo obdelala. Oba poškodovana se zdravita v ptujski bolnici.

Trije neznanci napadli sejmarja. Ivan Manček, 38letni posestnik od Sv. Tomaža v župniji Šmarje pri Jelšah, se je podal v Podplata na sejmu, da bi kupil vole. Na cesti je bil napaden od treh neznancev, ki so mu prizadeli s krepeli hude poškodbe po glavi, rokah in na desnem očesu.

V kovček pred orožniki. Na Pobrežju pri Mariboru so iskali orožniki avstrijsko državljanko I. B., ki je bila že izgnana iz naše države in še ima presediti kazen 5 dni. Iskana se je zgodaj zjutraj skrila pred žandarji v velik kovček, kjer so pa jo le izsledili.

Iz pretepa v smrt. Fantje iz Lubenske gore pri Novem mestu so pred odhodom k vojakom popivali in so se v pijanem stanju stekli. Jože Primc, 23letni kmečki sin iz Podljudna, je dobil v pretepu tako hude poškodbe, da jim je podlegel. Mesto k vojakom, so ga zanesli na pokopališče.

Poneverba v Domžalah. V Domžalah pri Ljubljani so predali v preiskovalni zapor v Kamnik 37letnega Ivana Cedilnika, blagajnika in knjigovodjo podjetja »Universal« v Domžalah. Podjetje ga dolži, da je poneveril v daljšem času 250.000 Din.

Nerazumljivi nagibi požigalca. Pri vinskem trgovcu in posestniku Antonu Müllerju v Stobu pri Domžalah je služil že štiri leta kot hlapec 28letni Martin Esih, doma iz Zreč pri Konjicah. Hlapec je gospodarju pripovedoval, da mu je neki tujec pri delu zaupal, da bo ta in ta večer se prikazal v Domžalah rdeči petelin. Trgovec je ves razburjen obvestil o grozeči požarni nevarnosti Domžalčan. V skednju so opazili pri Müllerjevih med steljo gorečo svečo, na kateri je manjkalo štiri prste in bi bil izbruhnil za cele Domžale nevaren ogenj. Svečo so ugasnili in po daljšem trudu so orožniki izsledili krivca v hlapcu Esihu, ki je priznal, da je hotel gospodarja z gorečo svečo samo malo postrašiti. Esiha so oddali v zapore v Kamnik.

Izpred sodišča.

Potrjena obsodba na dosmrtno ječo. — Apelacijsko sodišče v Ljubljani je potrdilo sodbo mariborskega okrožnega sodišča, po kateri je bila prisojena Karlu Adlerju dosmrtna ječa radi roparskega umora poštnega sla Žunka v št. Ilju v Slov. goricah. Adler je že oddan v kaznilnico v Mariboru.

Nepoboljšljiva tatica. V Mariboru je bila zadnje dni obsojena na poldrugo leto robije 33letna Milka Šabanovič iz Zagreba. Omenjena je imela že 33krat opravka s sodiščem radi tatvin. Lani novembra se je pritepla iz Zagreba v Maribor, kjer je kradla blago po raznih trgovinah.

Pijanost — vzrok bratomornega čina. Ivan Vreš, 22letni posestnikov sin iz Žahenberca pri Rogatcu, se je 20. marca pri kohanju v vinogradu napil. Zvečer omenjenega dne je zaklal svojega mlajšega brata Antona in je bil 13. aprila v Celju obsojen na tri leta robije, ker je krvavo dejanje skesano priznal.

Slovenska Krajina.

Duhovniške spremembe. G. Škraban Janko, kaplan, je iz Gornje Lendave prestavljen v Prevalje, g. Gomboc Franc, iz Velikih Dolenc v Gornjo Lendavo, g. Horvat Egidič, bivši frančiškan in župnik v Ameriki (Betlehem) za župniškega upravitelja v Velike Dolence, g. Škafar Ivan, kaplan v Prevaljah, gre na daljši bolezenski dopust.

Gornja Lendava. Kakor iz neba nas je zajelo: g. kaplan Škraban je prestavljen. Tako je šlo od ust do ust in vsak je žalostno povešal glavo, razen tistih »prijateljev« cerkve, katerim je bil on trn v peti, ki je vedno odkrito, odločno nastopil in obsodil, kar je bilo obsodbe vredno. V tem se je ločil od mnogih drugih, ki v dobro svojega prijateljstva večkrat odstopajo od svoje ravne črte. G. Škrabana bo pogrešalo vse. Ustanovil in vodil je Prosvetno društvo, Marijin vrtec, vodil pa nekaj časa sploh vsa katoliška društva in bratovščine. Neverjeten razcvit v poldrugem letu. Vse je ležalo na njegovih ramah in zdaj odhaja v Prevalje. Ne moremo vse-

Oglas je registr. pod št. 1583 od št. XII. 1936.

ga napisati, kar je storil pri nas dobrega v vsakem oziru. Za njim žalujejo naši otroci, mladina, moške in žene, povsod ga bomo pogrešali. Bil je tudi prijatelj »Slovenskega gospodarja« in mislimo, da so bile njegove novice, ki so nasprotnike tako razburjale. Pa si pač ne moremo pomagati, Bog naj mu vse poplača in blagoslovi njegovo delo na novem mestu in želimo kmalu veselega svidenja.

Mačkovec. Naši čitatelji se še gotovo spominjajo novice, kjer smo grajali cesto od naše šole do Pečarovca. Nekateri so se razburjali, pa ponovno upamo trditi, da daleč daleč ni take ceste, kot je ta na nekaterih mestih. Zgodil se je sličen slučaj. V Pečarovcih blizu Palatina so nametali blato in zemljo na cesto in to skoraj pol metra. Prizadeti je protestiral, prišla je občinska komisija, ki je ugotovila, da je cesta z zemljo in blatom dobra. G. Palatin, član srezk. cestnega odbora, je izjavil, da se pritoži na višjo oblast. To je komisijo pogrelo, posebno predsednika občine, ki je pristopil k Palatinu in mu zaklel Boga. Več ne poročamo. Vsak si naj napravi sodbo sam. — Očividec.

Sv. Sebeščan. Imamo »krasne« Gasilski dom in tudi na »primernem« mestu. Ne smejte se! Če ne bi bila to resnica, bi vendar naši gasilci uspeli in bi spravili brizgalno iz sedanje podrtine na breg blizu cerkve. Pa ta presneta politika je vedno slepa. In tako bi ostala brizgalna še vedno v grabi v tisti bajti, in če naši gasilci prispejo kedaj na kraj požara, ko je tega konec, se naj nihče ne čudi. Res je sicer, da je

Prestolonaslednik se uči mehanike

Romunski kralj Karol je dovolil svojemu sinu, prestolonasledniku Mihaelu, ki mu je zdaj 16 let, da stopi v uk v mehanični stroki. Prestolonaslednik se zanima za ključavničarstvo in bi se rad izučil tega rokodelstva. Zato bo kraljev sin prihodnje dni vstopil kot učenec v bukareštansko podružnico Fordovih podjetij, kjer bo prebil zaenkrat tri tedne, da se seznanji z ustrojem mehanične delavnice.

18 let brez spomina

L. 1918 so poslali Nemci v Francijo v zamenjavo za enega francoskega vojaka, svojega ujetnika, ki se ni mogel ničesar spominjati. 18 let je potem prebil ta nesrečnež

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

15

Tri tedne po misijonu grofovega jagra ni bilo na spregled in zopet so jeli govoriti o njem to in ono. Nekateri so celo vedeli povedati, da je sploh šel iz teh krajev. Toda divji lovci, ki so takim glasovom verjeli, so jo kaj kmalu skupili. Enemu je strel preluknjal nahrbtnik, drugemu je zbil klobuk z glave, o strelcu pa ni bilo ne duha ne sluha.

Nekaj dni nato je prišel grofov jagar pozno na noč v Kaplo k trgovcu po živež. Ko je opravil, ga je noč spet vzela.

Pozneje se je prikazal zdaj tu zdaj tam, toda nikoli v Šmarju ali na Fužini, temveč le pri tem ali onem hribovskem kmetu ali pa v mraku spodaj v Kapli, če mu je bilo česa treba. Z ljudmi je prav malo kaj spregovoril in se je kazal odurnega in mrkega. Tem bolj se je oklenil svojih gamsov.

Sicer je že oktobra zapadel planine sneg, potem pa je ostalo lepo vreme še dolgo stanovitno. Tako so se mogli gamsi še tja do decembra poditi po skalovju in v pečeh. Na večer so prihajali k jagrovi koči in mulili seno, ki ga jim je trosil.

Toda tudi sredi svoje gamsje družine jagar ni več občutil onega miru ko nekaj. Misijon mu ni

šel iz glave. Vedno zopet je moral misliti na to ali ono iz misijonskih pridig in večnost je stala pred njegovimi očmi mračna, neznana, grozna.

Ko bi le k spovedi ne bilo treba! Vse drugo bi bil rad storil. Bog vendar ne more zahtevati, da tvega dobro ime in življenje. Zakaj ne bi bilo tudi brez spovedi odpuščanja?

Tako je tuhtal cele dneve in noči in miru ni mogel najti. Iz dveh vej si je stesal okoren križ in ga postavil v koči poleg mize. Tu pred križem je odslej mnogo preklečal in premolil. Ker pa očenaša ni znal, je vso molitev strnil v eno samo prošnjo.

»O Bog, ne zavrzi me na sodni dan!«

Kadar so ga težke, samotne misli preveč potrle, je vzel rog, stopil pred kočjo in zaukal skozenj, da je donelo ure daleč, in gamsi so priskakljali od vseh strani in se podili okoli njega. Krmil jih je, jim dajal soli in se pogovarjal z njimi kakor z ljudmi. Včasih je »skokec«, poredni kozlič, ostal čez noč pri njem; tedaj so morala biti okenca vso noč odprta, ker žival ni mogla dihati, če ni vel mrzli planinski zrak okoli nje.

Toda še to edino, največje veselje, ki mu je bilo z gamsi, se mu je skazilo.

Božiča drugače ni čutil, le tu in tam je zaslišal glas zvonov iz doline in se spomnil na praznike. Tik poprej si je še nakupil živeža in potem nekaj tednov ni prišel iz svoje samote.